

Sygn. akt III AUa 390/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Jolanta Hawryszko (spr.)
Sędziowie:	Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk Romana Mrotek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 14 stycznia 2021 r. w S.

sprawy W. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o przeliczenie emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego i organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 22 czerwca 2020 r., sygn. akt VI U 612/20

1. oddala apelację organu rentowego,

2. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II i przyznaje ubezpieczonemu W. R. prawo do przeliczenia emerytury od dnia 10 grudnia 2010 roku do dnia 31 maja 2012 roku.

Romana Mrotek	Jolanta Hawryszko	Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk
---------------	-------------------	----------------------------------

Sygn. akt III AUa 390/20

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z 23.03.2020 r. odmówił wypłaty wyrównania emerytury za okres od 10.12.2010 r. do 30.04.2016 r. , wskazując, że decyzją z 19.07.2019 r. przeliczono już ubezpieczonemu świadczenie od 1.05.2016 r., tj. za okres 3 lat poprzedzających miesiąc w którym zgłoszono wniosek.

W odwołaniu od decyzji ubezpieczony podniósł, że pierwszy wniosek o przeliczenie świadczenia i uwzględnienie zarobków osiągniętych w 1992 r. w (...) Ltd. sp. z o.o. w S. złożył w organie rentowym 14.06.2012 r. i pomimo interwencji w 2018 r. i 2019 r. ten wniosek nie został rozpoznany. Powołał się na złożone w toku postępowania z 2010 r. umowę o pracę z 4.05.1992 r. i świadectwo pracy z 2.12.1992 r., potwierdzające jego zatrudnienie w (...) Ltd. sp. z o.o. w S.

od 27.04.1992 r. do 30.11.1992 r. na stanowisku inżyniera nadzoru budowlanego za wynagrodzeniem za pracę za cały ten okres w kwocie 10.800.000 zł miesięcznie. Wniósł o zmianę decyzji poprzez ponowne przeliczenie emerytury z uwzględnieniem zarobków osiągniętych w 1992 r., począwszy od dnia przyznania prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o oddalenie. Przyznał, że wniosek ubezpieczonego z dnia 13.06.2012 r., dotyczący spornego okresu zatrudnienia od 27.04.1992 r. do 30.11.1992 r., nie był rozpoznawany aż do dnia wydania decyzji

z 12.06.2019 r. przeliczającej świadczenie od 13.05.2019 r. Powołując się na treść art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 53, ze zm.) wyjaśnił, że przeliczenie emerytury jest możliwe tylko za okres 3 lat wstecz i to wówczas, gdy niższe świadczenie ubezpieczonego było następstwem błędu organu rentowego.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z 22.06.2020 r. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do przeliczenia emerytury dodatkowo za okres od 1.06.2012 r. do 30.04.2016 r. z uwzględnieniem wynagrodzenia uzyskiwanego w 1992 r. w (...) Ltd. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (punkt I orzeczenia) i oddalił odwołanie w pozostałym zakresie (punkt II orzeczenia) oraz przekazał Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S. do rozpoznania poprzez wydanie decyzji wniosek ubezpieczonego o przyznanie prawa do odsetek w związku z przeliczeniem świadczenia (pkt III orzeczenia), a nadto stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania prawidłowej decyzji w niniejszej sprawie (pkt IV wyroku).

Rozstrzygnięcie sądu zostało oparte na ustaleniach: decyzją z 29.04.2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał W. R. prawo do emerytury od (...) roku, tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Świadczenie wyliczono zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej, przy uwzględnieniu kapitału początkowego w kwocie 205.267,26 zł, wskaźnika wysokości wymiaru kapitału początkowego w wysokości 135,98%, ustalonego z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia (lecz bez zarobków z 1992 r., gdyż organ przyjął zarobki od maja do listopada 1992 r. w wysokości wynagrodzenia minimalnego). Organ zaliczył do okresów składkowych okres zatrudnienia w (...) Ltd. sp. z o.o. w S. od 1.05.1992 r. do 30.11.1992 r. (bez okresu od zatrudnienia w tej spółce od 27.04.1992 r. do 30.04.1992 r. z uwagi na brak odprowadzonych składek). W toku postępowania w przedmiocie prawa o emeryturę W.R. dołączył oryginał świadectwa pracy, stwierdzającego jego zatrudnienie w spółce (...) Ltd. w S. od 27.04.1992 r. do 30.11.1992 r. na stanowisku inżyniera nadzoru budowlanego za wynagrodzeniem w wysokości 10.800.000 zł brutto. Dodatkowo złożył w styczniu 2011 r. oświadczenie, że w okresie zatrudnienia u tego pracodawcy nie przebywał na zwolnieniach lekarskich, firma została zlikwidowana. Złożył pisemne oświadczenie, że w umowach o pracę określono jedną stawkę miesięcznego wynagrodzenia, tj. 10.800.000 zł i wniósł o zaliczenie tych zarobków do podstawy wymiaru emerytury. Do oświadczenia dołączył oryginał umowy o pracę z 4.05.1992 r., ze wskazaną w niej wysokością wynagrodzenia za pracę w kwocie 10.800.000 zł brutto miesięcznie oraz oryginał tłumaczenia uwierzytelnionego z języka angielskiego umowy o pracę dotyczącej okresu pracy od 8.07.1992 r., z tożsamą stawką wynagrodzenia za pracę.

W dacie 13.06.2012 r. ubezpieczony wniósł o ponowne rozpatrzenie ww. wniosku dotyczącego uwzględnienia zatrudnienia w firmie (...) od 27.04.1992 do 30.11.1992 i przyjęciu zarobków do podstawy od której ustalono wysokość emerytury. Do ponownego wniosku dołączył oświadczenie o tożsamej treści, jak w styczniu 2011 oraz kopię sporządzoną w języku angielskim umowy o pracę ze spółką (...), obowiązującej od 8.07.1992 r. (której uwierzytelnione tłumaczenie dołączono w styczniu 2011 r.). 14.06.2012 r. W.R. stawił się do ZUS, gdzie naczelnik Wydziału Świadczeń E. A. J. sporządziła notatkę służbową (którą ubezpieczony podpisał), stwierdzającą, że zgłasza on prośbę „o ponowne rozpatrzenie okresu zatrudnienia w C. L.. Od 27.04.1992 do 30.11.1992 i o przyjęcie do podstawy wymiaru kwotę 10.800.000 st. zł wynikającą z dowodów pośrednich. A. J. potwierdziła jednocześnie za zgodność z oryginałem kopię umowy o pracę dołączoną do wniosku z 13.06.2012 r., a także wystąpiła drogą służbową do pracownika ZUS A. G. z prośbą o wypożyczenie i udostępnienie akt płatnika składek (...) Ltd, z uwagi na wpływ wniosku ubezpieczonego o przeliczenie podstawy wymiaru. Sąd okręgowy ustalił, że po 14.06.2012 r. organ rentowy nie podjął jednak żadnych innych czynności w celu rozpoznania wniosku z 13.06.2012 r. W dniu 22.03.2018 r. ubezpieczony

wniósł o przeliczenie kapitału początkowego i emerytury z zastosowaniem wszystkich wprowadzonych zmian, a także zwrócił się z pytaniem czy jego sprawa, zainicjowana wnioskiem z 14.06.2012 roku nadal jest rozpatrywana, gdyż do chwili obecnej nie otrzymał stosownej decyzji w tej sprawie. Podkreślił, że nadal wnosi o przyjęcie wynagrodzeń z angażu za okres od maja do listopada 1992 roku. Zaznaczył, iż nie posiada dodatkowych dokumentów ze spornego okresu niż te, które dotychczas przedłożył. Organ rentowy rozpoznając ten wniosek, decyzją z 16.04.201 r. ponownie ustalił wysokość kapitału początkowego, na kwotę 206.782,51 zł, przy przyjęciu wwpw kapitału na poziomie 137,41%, obliczonego z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. 1972-1981. W załączniku do decyzji wskazał, że ubezpieczony nie udokumentował faktycznego wynagrodzenia za okres od 27.04.1992 r. do 30.11.1992 r., wobec czego przyjęto wynagrodzenie minimalne. W związku z ww. decyzją, organ rentowy decyzją z 19.04.2018 r. przeliczył też emeryturę.

W dacie 13.05.2019 ubezpieczony wniósł o przeliczenie kapitału początkowego i emerytury, z uwzględnieniem wynagrodzeń uzyskanych podczas zatrudnienia od 27.04.1992 r. do 30.11.1992 roku w (...) Ltd. Organ rentowy decyzją z 21.05.2019 roku odmówił jednak przeliczenia kapitału początkowego i emerytury argumentując, że do wniosku o przeliczenie ubezpieczony nie przedłożył nowych dowodów, które miałyby wpływ na wysokość świadczenia. W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony podniósł, że już wcześniej o doliczenie wynagrodzeń uzyskanych podczas zatrudnienia od 27.04.1992 r. do 30.11.1992 roku w (...) Ltd. na podstawie świadectwa pracy z 2.12.1992 roku, w którym pracodawca określił, jakie otrzymywał wynagrodzenie. Wskazał, że wszelkie niezbędne dokumenty posiada ZUS w jego aktach emerytalnych. ZUS nie przekazał tego odwołania do sądu, tylko wydał dwie decyzje z 7.06.2019 r., o ponownym ustaleniu kapitału początkowego i z 12.06.2019 roku o przeliczeniu emerytury od 1.05.2019. Pierwszą decyzją doliczył do okresu zatrudnienia okres od 27.04.1992 r. do 30.04.1992 r., zarobki za okres zatrudnienia w spółce (...) Ltd. po 10.800 zł miesięcznie i ustalił wwpw kapitału początkowego z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. lat 1988-1997, ustalając go na 144,50%. Tak ustalony kapitał początkowy wzrósł do 214.293,97 zł. Drugą decyzją ustalił wysokość emerytury od poczynając od 1.05.2019 r. z uwzględnieniem zwaloryzowanej nowej wysokości kapitału początkowego.

W związku z tym, że 28.06.2019 r. ubezpieczony wniósł o wypłatę wyrównania z odsetkami „od początku przyznania w błędnej wysokości emerytury”, organ rentowy decyzją z 19.07.2019 roku przeliczył emeryturę od 1.05.2016 roku, tj. za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono ten wniosek. Należność za okres od 1.05.2016 r. do 30.04.2019 roku obliczył i przyznał ubezpieczonemu wraz z odsetkami. W odwołaniu od tej decyzji ubezpieczony wniósł o wyrównanie emerytury za okres od dnia przyznania prawa do świadczenia. Sąd Okręgowy w Szczecinie postanowieniem z 26.11.2019 roku, sygn. VI U 183/19, przekazał organowi rentowemu do rozpoznania wniosek W. R. o wyrównanie świadczeń emerytalnych od 10.12.2010 r. do 30.04.2016 roku i postanowieniem z 27.11.2019 r. umorzył postępowanie w sprawie odwołania od decyzji z 19.07.2019 roku.

Sąd Okręgowy w znacznej części uwzględnił odwołanie, wskazując za podstawę materialnoprawną rozstrzygnięcia z pkt I wyroku art. 133 ust. 1 pkt 2 i art. 118 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 53, ze zm.). Podniósł, że W. R. od 13.06.2012 konsekwentnie wnosił o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem wynagrodzeń uzyskanych podczas zatrudnienia od 27.04.1992 do 30.11.1992 w (...) Ltd. sp. z o.o. w S.. Organ rentowy powinien był więc rozpatrzyć wniosek ubezpieczonego z 13.06.2012 i w drodze decyzji merytorycznie rozstrzygnąć sprawę. Zgłoszenie wniosku o przeliczenie emerytury powoduje bowiem wszczęcie postępowania, w którego wyniku powinna być wydana decyzja rozstrzygająca sprawę co do jej istoty lub w inny sposób kończąca to postępowanie. Skoro zatem wniosek o przeliczenie emerytury został zgłoszony przez ubezpieczonego z dniem złożenia (doręczenia) żądania organowi rentowemu, tj. 13.06.2012, to organ ten powinien był przeliczyć świadczenie od czerwca 2012 roku, tj. od miesiąca, w którym złożony był pierwotnie wniosek w tym przedmiocie. Sąd okręgowy zwrócił uwagę, że wniosek z czerwca 2012 r. z nieznanymi przyczynami nie był przez kolejne lata rozpoznany i to pomimo tego, że ubezpieczony wnosił kolejne wnioski, które były ignorowane przez organ aż do wydania decyzji z 19.07.2019, którą zresztą świadczenie błędnie ustalono dopiero od 1.05.2016. W decyzji tej organ opierając się na tych samych dokumentach, które od dawna posiadał, przyznał ubezpieczonemu dodatkowo prawo do wyrównania świadczenia za okres 3 lat poprzedzających złożenie wniosku, lecz z nieznanymi przyczynami po raz kolejny pominął wniosek z 13.06.2012 r. Organ powołując się przy decyzji z 19.07.2019 r. na art. 133

ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej przyznał się do popełnienia błędu, polegającego na nieuwzględnieniu dokumentów dołączonych przez W. R. podczas postępowania o prawo do emerytury. Skoro, jednak organ rentowy przyznał się do popełnienia przez siebie błędu i uwzględnił przy wyliczaniu świadczenia W. R. zarówno całość jego okresu zatrudnienia w spółce (...), jak i jego zarobki wynikające z przedłożonych już w roku 2011 dokumentów, to brak jest jakiegokolwiek racjonalnego uzasadnienia, dla którego aktualnie, przy rozpoznawaniu wniosku z roku 2012, takie uwzględnienie nie zostało dokonane. Nie zostały bowiem po czerwcu 2012 r. przedłożone żadne nowe dokumenty, ani też organ nie przeprowadził żadnego nowego postępowania. Sąd Okręgowy zatem uwzględnił odwołanie ubezpieczonego za okres od złożenia wniosku z czerwca 2012 r. Odnośnie okresu poprzedzającego, podniósł, że błędnie oddalił odwołanie ubezpieczonego w pozostałym zakresie, tj. co do przeliczenia i wyrównania świadczenia od 10.12.2010 r. do 31.05.2012 r., bowiem wobec błędu organu prowadzącego do ustalenia pierwotnie niższego świadczenia emerytalnego, ubezpieczony słusznie domagał się, zgodnie z art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, przeliczenia świadczenia także za okres 3 lata wstecz, licząc od wniosku z czerwca 2012 r. Przy wydawaniu pierwszej decyzji, ustalającej ubezpieczonemu prawo do emerytury, organ dysponował, bowiem tymi samymi dokumentami, dotyczącymi przedsiębiorstwa (...), co aktualnie.

Apelację od wyroku złożył organ rentowy, co do punktu I i IV, oraz ubezpieczony co do punktu I i II.

Skarżący organ rentowy rozstrzygnięciom zarzucił naruszenie prawa materialnego, w szczególności art.133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, przez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że w sprawie nastąpiły podstawy do przeliczenia emerytury dodatkowo za okres od 1 czerwca 2012 do 30 kwietnia 2016. Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o zmianę wyroku w zakresie pkt I, przez oddalenie odwołania w całości oraz o ustalenie braku odpowiedzialności organu rentowego, ewentualnie o uchylene wyroku w tej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ubezpieczony, w apelacji co do części od wyroku, tj. w zakresie pkt I i II zarzucił:

1. naruszenie art. 233 §1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, tj. pominięcie faktu, iż wniosek o przeliczenie emerytury został złożony przed upływem trzech lat od przyznania świadczenia, wniosek nie został rozpoznany z przyczyn niezależnych od wnioskodawcy, chociaż świadczenie emerytalne powinno być przeliczone od początku przyznania;

2. naruszenie art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, przez błędną wykładnię, co skutkowało wydaniem wyroku, w którym ustalono błędny okres, od którego powinno nastąpić przeliczenie i wypłata wyrównania emerytury.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o zmianę wyroku w zakresie pkt II poprzez orzeczenie dodatkowo o prawie do przeliczenia emerytury od 10.12.2010 r. do 31.05.2012 r.

Sąd Apelacyjny rozważył sprawę i uznał, że apelacja organu rentowego okazała się niezasadna, a apelacja ubezpieczonego zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie, uwzględniając treść art. 387 § 2¹ pkt 1 k.p.c., wskazać należy, że Sąd Apelacyjny dokonując własnej oceny przedstawionego pod osąd materiału procesowego stwierdził, że Sąd Okręgowy prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, a poczynione ustalenia nie są wadliwe i znajdują odzwierciedlenie w treści przedstawionych w sprawie dowodów. Sąd Apelacyjny czyni ustalenia Sądu Okręgowego częścią uzasadnienia własnego wyroku, nie znajdując potrzeby ponownego ich szczegółowego przytaczania. Sąd Apelacyjny podzielił również pisemne rozważania prawne sądu pierwszej instancji, poczynione na płaszczyźnie, mającego zastosowanie w niniejszej sprawie, przepisu art. art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej na tle wniosku ubezpieczonego z 13.06.2012 r. (k.42-42v.) oraz ocenę, że zaskarżona decyzja z 23.03.2020 r. powinna, w końcu rozpoznać wskazany wniosek w dotychczas nierozpoznanej części, tj. co do okresu od 1.06.2012 r. do 30.04.2016 r. Sąd Okręgowy słusznie też dostrzegł, chociaż dopiero po wydaniu wyroku, że należało uznać odwołanie ubezpieczonego, co do przeliczenia emerytury od 10.12.2010 r. do 31.05.2012 r., tj. zgodnie z art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej za 3 lata wstecz od daty wniosku z czerwca 2012 r. Trafnie ocenił, że skoro organ rentowy nie rozpoznał wniosku z 13.06.2012, a przy decyzji z 2019 r. przyznał się

w istocie do błędu, skoro na tej samej podstawie dowodowej ustalił wyższe od pierwotnie przyznanego świadczenie emerytalne, to normę art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej należało zastosować do wniosku z 13.06.2012 r. Sąd Apelacyjny, dzieląc ostateczne stanowisko Sądu Okręgowego, skorygował zaskarżony przez ubezpieczonego wyrok, w tej właśnie części.

Sąd Apelacyjny, natomiast odnosząc się do zarzutu organu naruszenia art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, wskazuje, że organ konsekwentnie, chociaż niesłusznie, nie dostrzegał faktu, że powinien był respektować swój prawny obowiązek rozpoznania wniosku z 13.06.2012 r., zaś wydanie przez organ, w późniejszym okresie kolejnych decyzji, nie zdezaktualizowało tego wniosku, ani w sensie jego istnienia, aktualności, ani zasadności. Organ rentowy, mimo pewnej obszerności pisemnych motywów wyroku Sądu Okręgowego, powinien był to dostrzec przed wniesieniem apelacji, zamiast dalej ignorować oczywisty fakt, że nie tylko dopuścił się błędnego wyliczenia świadczenia podczas ustalania prawa do emerytury, ale też, uchylając się od rozpoznania wniosku z czerwca 2012 r., jak i kolejnych wniosków ubezpieczonego, naruszył prawo procesowe i prawo podmiotowe ubezpieczonego do ustalenia emerytury w prawidłowej wysokości. Za Sądem Okręgowym należy powtórzyć, że nierozpoznanie wniosku ubezpieczonego z 13.06.2012 r., powtórnego w dniach 14.06.2012 r., 22.03.2018 r. (k. 26 akt dot. ustalenia kapitału początkowego) oraz 13.05.2019 r. (k. 133, t. I a.e.), skutkuje koniecznością przeliczenia przez organ świadczenia emerytalnego za cały okres, a nie tylko wskazany w decyzji z 19.07.2019, czyli od 1.05.2016 r. Należy dodać, że przy ww. wniosku z 13.06.2012 r. ubezpieczony przedłożył oryginał kolejnej umowy o pracę z (...) Ltd. Sp. z o.o. w S. (w związku ze skierowaniem ubezpieczonego od 8.07.1992 r. do pracy przy budowie ścieków w B.) oraz pisemne wyjaśnienia dotyczące spornego okresu od 27.04.1992 r. do 30.11.1992 r. (k.112, k. 113-114, t. I a.e.). Ubezpieczony w toku postępowania, toczącego się z wniosku o przyznanie prawa do emerytury z 30.12.2010 r., złożył również pozostałe dokumenty, tj. umowę o pracę z 4.05.1992 r. (k.71, t. I a.e.), umowę o pracę przetłumaczoną przez tłumacza przysięgłego na język polski (k.72-74, t. I a.e.) i świadectwo pracy z 2.12.1992 r. (k.38, t. I a.e.), potwierdzające jego zatrudnienie w (...) Ltd. sp. z o.o. w S. oraz uzyskiwane w całym spornym okresie od 27.04.1992 r. do 30.11.1992 r. niezmiennie wynagrodzenie za pracę w kwocie 10.800.000 zł miesięcznie. Sąd Apelacyjny podziela stanowisko prawne wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyrokach z 20.09.2017 r., I UK 359/16 i z 9.12.2015, I UK 533/14, że błąd organu rentowego obejmuje sytuacje, w których organ rentowy miał podstawy do przyznania świadczenia (w prawidłowej wysokości), lecz z przyczyn leżących po jego stronie tego nie uczynił. Za takie przyczyny można uznać wszelkie zaniedbania organu, który mimo dysponowania danymi co do wysokości zarobków ubezpieczonego, przyjął je w innej, zaniżonej wysokości. Twierdzenia organu, iż nie dopuścił się błędu stoją w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, skoro wskazany wniosek z 13.06.2012 r., powtórzony dnia następnego (w związku z wizytą ubezpieczonego w oddziale) – k. 110, t. I a.e. – nie został wówczas rozpoznany, chociaż organ rentowy już wtedy posiadał niezbędny, a niekwestionowany przez organ, materiał dokumentarny, umożliwiający zgodnie z żądaniem wnioskodawcy przeliczenie świadczenia poprzez uwzględnienie w podstawie wymiaru ww. zarobków z 1992 r. (k.70 i k. 112, t. I a.e.). Zarówno w aktach emerytalnych, tomie I, jak i w osobno prowadzonych aktach, w których znajdują się decyzje w przedmiocie kapitału początkowego, t. II, brak jest jakichkolwiek śladów dalszej aktywności organu i wyjaśnienia z jakich przyczyn zaniechał rozpoznania wniosku ubezpieczonego z 13.06.2012 r.

Należy zwrócić uwagę, że decyzja wydana w tożsamym okresie, tj. 14.06.2012 r., nie dotyczyła żądania ubezpieczonego przeliczenia świadczenia w związku z jego zatrudnieniem w 1992 r., lecz zupełnie innej kwestii, tj. wznowienia wypłaty świadczenia od 1.07.2012 r. w związku z przedłożonym świadectwem pracy z dnia 15.04.2011 r., wskazującym, że ubezpieczony od 15.04.2011 r. nie kontynuował zatrudnienia w Urzędzie Marszałkowskim Województwa (...).

Należy dodać, że ewentualne zaniedbania płatnika składek z zakresie rozliczania w 1992 r. zobowiązań publicznoprawnych w postaci odprowadzenia składek obciążają tylko płatnika i nie ma podstaw do tego, aby ubezpieczony, jako pracownik, ponosił z tego tytułu negatywne konsekwencje. W tych okolicznościach, twierdzenie organu o braku błędu po jego stronie, mimo zaniechania wydania decyzji, czy przerzucanie odpowiedzialności za ten stan rzeczy na ubezpieczonego (że milczał i nie domagał się wtedy wydania decyzji) jawi się, jako zupełnie niezasadne stanowisko w sprawie. Bez prawnego znaczenia pozostaje okoliczność, że ubezpieczony, mimo złożenia w 2012 r. wniosku o przeliczenie świadczenia, nie domagał się zaraz po jego złożeniu rozpoznania wniosku. To organ rentowy,

który ma obowiązek działania w granicach prawa i na podstawie prawa, był zobligowany do wszczęcia postępowania i rozpoznania sprawy bez zbędnej zwłoki, a następnie do wydania decyzji, od której ubezpieczony mógłby, ewentualnie odwołać się i tym samym doprowadzić do sądowej kontroli decyzji pod względem jej zgodności z prawem.

Podsumowując, nierozpoznanie wniosku ubezpieczonego nie pozbawiło uprawnionego prawa do przeliczenia świadczenia emerytalnego za cały wsteczny, sporny okres. Nadto, wobec błędu organu, który to błąd doprowadził do ustalenia niższego świadczenia, należało zgodnie z art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, przyznać ubezpieczonemu prawo do przeliczenia świadczenia także za okres 3 lat poprzedzających miesiąc złożenia wniosku z czerwca 2012 r.

Należy przypomnieć, że wskazane prawo podmiotowe do wypłaty należnego świadczenia emerytalnego pozostaje pod konstytucyjną ochroną zabezpieczenia społecznego w razie dożycia starości (osiągnięcia wieku emerytalnego) - art. 67 ust. 1 Konstytucji RP. W demokratycznym państwie prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej, postępowanie organu rentowego, który mimo posiadania niezbędnego materiału dowodowego, nie rozpoznaje wniosku uprawnionego i nie wydaje decyzji, nie może prowadzić do pozbawienia wymienionego wypłaty należnego, a wypracowanego, świadczenia emerytalnego w związku z uzyskaniem wieku emerytalnego.

Wskazując na powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 §1 k.p.c., orzekając co do istoty sprawy, zmienił zaskarżony wyrok w punkcie II i przyznał ubezpieczonemu prawo do przeliczenia emerytury od 10 grudnia 2010 do 31 maja 2012. W konsekwencji przedstawionej oceny prawnej, na podstawie art. 395 k.p.c. apelacja organu rentowego została oddalona.

Romana Mrotek Jolanta Hawryszko Gabriela Horodnicka-

Stelmaszczuk